nu primi nimic din ea, pentrucă unchiul o goli din câteva înghiţituri, aruncând-o apoi şi lămurindu-l că n a fost decât nişte apă. Mirosul de rachiu arătase, însă, adevărul.

Oricât se munci Mihai, nu putu muşca măcar odată din pâinea veche şi tare. Câteva firimituri ce se desprinseră îi lăsară în gură, un gust amar, aşa că nu le putu înghiţi. Totuşi, puse codrul de pâine în buzunarul său, gândindu-se că e păcat să-l arunce. In vremea aceasta, unchiul Sache, molfăia de-i trosneau fălcile.

Cărarea se sfârşi deodată într'un drum, drum pietruit, cu şanţuri adânci şi pline cu apă pe margini. Unchiul sări cu multă uşurinţă peste unul din acestea şi trase şi pe Mihai după el. Porniră pe acest drum. Acum nu mai era noroi care să li se prindă de picioare, aşa că puteau merge mai uşor. Dar după câţiva paşi, unchiul Sache se opri şi se uită cu atenţie pe o parte şi pe cealaltă. Se părea că are ceva anume de căutat. Nemulţumit, se întoarse şi porni în cealaltă parte trăgând cu o smucitură şi pe Mihai.

„Se vede că au întârziat, mormăi el cu ciudă. Şi doar le-am spus că trenul trece la ora zece!

Mihai Stareţu simţi deodată că se petrece ceva rău.

— Cine au întârziat? întrebă el. Şi cui le-ai spus că trenul trece la ora zece?

— Taci! De-acum să taci şi să nu vorbeşti decât atunci când îţi dau eu voie, căci altfel nu-ţi va fi moale".

Glasul omului suna dogit şi răutatea din vorbe îl făcu pe Mihai să înceapă a plânge. Dar unchiul Sache nu ţinu seamă de aceasta. Porni grăbit pe drum, ţinând strâns mâna micuţului copil. O fluerătură scurtă se auzi din dreapta. Unchiul Sache răspunse în acelaş fel. Apoi un nou semnal se auzi, de data aceasta mai îndepărtat.

Până să se poată Mihai lămuri ce e cu aceste fluerături, în jurul său apărură vreo trei oameni, care, pe întuneric semănau foarte bine cu unchiul Sache.

„Unde e? întrebă acesta.

— Mai încolo, cum am vorbit, răspunse unul din nouii veniţi.

— E şi Muşa cu noi, adăugă altul.

— Cum, aţi luat-o şi pe Muşa? Aţi uitat ce v'am spus? Aţi uitat că ea e o limbută care ne poate da de gol în orice clipă?

— Am vrut noi să scăpăm de ea, însă n'a fost chip. S'a ţinut scai după căruţă şi până la urmă am luat-o. Dar care e copilul. Hai, arată-ni-l şi nouă.

— Iată-l! N'aveţi decât să căscaţi ochii şi să-l vedeţi le răspunse unchiul Sache. Luaţi-l şi lăsaţi-mă. Am îngheţat şi sunt ud până la piele".

Mihai fu luat şi tras dela unul la altul, cercetat de sus până jos. De câte ori se apropia mai mult de el unul din cei trei, mirosul de rachiu acelaş pe care-l simţise şi mai înainte la unchiul Sache, îl învăluia.

„Bravo, Sache, ziseră ei, după ce isprăviră de privit. Nu e urât. Şi ne pare bine că e cuminte. Il vom da uşor la treabă".

Lacrimile mari ce se scurgeau din ochii lui Mihai se opriră dintr'odată. Incepea să înţeleagă ceva. Era prins de aceşti oameni. Era al lor. Nu avea să mai ajungă niciodată la unchii cei buni care-l chemaseră şi-l aşteptau!

Fără veste, o luă la fugă, crezând să scape. Din doi paşi fu ajuns şi unchiul Sache îi trânti o palmă sdravănă peste obraz.

„Spuneaţi să e cuminte, zise el celorlalţi. Puişorul nici n'a intrat în colivie şi încearcă să sboare. Hehe! băieţaş. Nu scapi tu uşor deacum".

Toţi râseră arătând mare bucurie la aceste cuvinte. Apoi îl traseră către o căruţă ce stătea nemişcată pe marginea drumului şi pe care el nu o observase până atunci. Când erau aproape să ajungă, sgomotul unui motor se auzi. Atunci toţi patru, ca şi cum ar fi auzit o comandă, săriră în şanţul cu apă şi noroi, silind şi pe Mihai să facă la fel.

O maşină se apropia şi farurile ei luminau noaptea până departe. Ghemuiţi în şanţ prietenii lui Sache păreau nişte movilie de pământ aşa că cei din maşină nu băgară de seamă. Singur Mihai ridică puţin capul şi avu vreme doar să zărească feţele încruntate şi pline de cute ale oamenilor din jurul său. Deschise gura să cheme şi chiar scoase câteva strigăte. Un hohot de râs îi răspunse.

„Poţi să urli cât vei voi, că nu te aude nimeni. Aici suntem numai noi stăpâni şi facem ce vrem".

Mihai tăcu. Puterile îl părăsiră, oboseala şi foamea îl făcură să-i tremure genunchii. Clătinându-se ca un om beat mai făcu doi paşi şi căzu

Unchul Sache se aplecă, îl ridică şi-l aruncă în căruţa plină cu fân. Dând bice calului ce ronţăia nişte pae culese din drum, căruţa porni, ducând cu ea pe Mihai Stareţu, către o lume nouă.

(Va urma)